

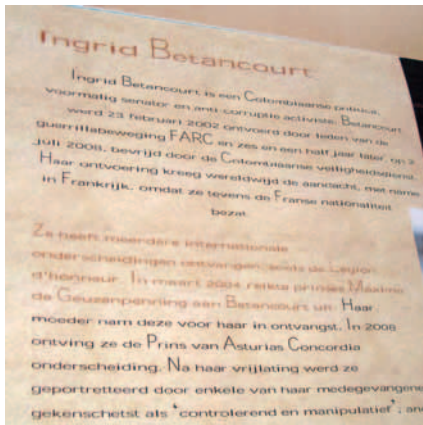
PALEIS KERK - DEN HAAG - MEI 2013

Mw. Ingrid Betancourt, republikeins kandidaat bij de verkiezingen in Colombia

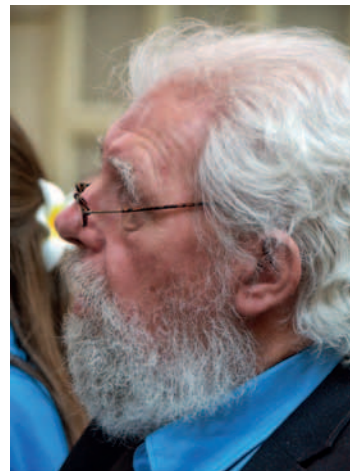

2013
Democratische
verandering voor
Iran
Bescherming
Voor Liberty

PALEIS KERK - DEN HAAG - MEI 2013

Conferentie ‘Bescherming van Liberty’ - Vastberaden tot de vrijheid werkelijk daar is - 25 mei 2013, Den Haag

Op zaterdag 25 mei jongstleden werd in de Paleiskerk in Den Haag een conferentie georganiseerd ten behoeve van de bescherming van bewoners van Camp Liberty. Daar verblijven, onder mensonterende omstandigheden, 3000 Iraanse vluchtelingen in afwachting van hun vertrek naar derde landen. Een deel van deze vluchtelingen verblijft in de oorspronkelijke verblijfplaats Camp Ashraf.

De conferentie werd geopend met persoonlijke videoboodschappen van verscheidene bewoners van Liberty. Zij bedankten, in het Nederlands, de vele mensen die hun niet aflatende steun, in welke vorm dan ook, geven. Die steun geeft hen de kracht verder te gaan met hun geloof in een vrij Iran. Zij vertelden dat de verschillende aanvallen op beide kampen veel slachtoffers vergden. En nog steeds sterven gewonde bewoners, omdat de medische voorzieningen verre van voldoende zijn. Hoe treffend waren de beelden van een muzikant die op de santur de Vijfde Symfonie van Beethoven speelde. Het ene beeld was gefilmd in de goed onderhouden thuisbasis Ashraf, het andere beeld in het gevangenkamp Liberty. De santurspeler blijft spelen ondanks alle beperkingen.

Vastberaden

De eerste spreker was een voormalige bewoonster van Ashraf. Haar beschrijvingen van de vreselijke gebeurtenissen, die ook tijdens de videoboodschappen werden getoond, spraken voor zich. Zij

was zelf zwaar gewond geraakt tijdens een aanval. Met pijn in haar hart, doch vastberaden, heeft ze haar broeders en zusters achtergelaten om, als ambassadeur, de wereld duidelijk te maken wat er aan de hand is. Iets wat weinigen weten of willen weten.

De wereld wordt langzaam wakker

De speciale spreker op de conferentie was Ingrid Betancourt, de Colombiaanse oud-senator, presidentskandidate en mensenrechtenactiviste. Zij weet als geen ander dat de weg naar vrijheid lang is, maar vastberadenheid en geloof overwinnen. In haar toespraak gaf ze aan dat we te maken hebben met een regime dat niet alleen weet hoe ze woorden en leugens moeten gebruiken, maar ook wapens en geweld. Het regime heeft de helft van de bevolking – vrouwen – rechteloos gemaakt en uitgesloten van het maatschappelijke leven. Ze vertelde aan het aanwezige publiek dat het woord, de woorden de wapens van de democraten zijn. En met deze woorden, deze eenvoudige woorden, zijn dappere vrouwen erin geslaagd om de helse machine, de helse waanzin van het theocratische regime en zijn handlangers in Irak te stoppen. Zij prees de gekozen voorzitter van de NCRI, mevrouw Maryam Rajavi voor haar moed en vastberadenheid.

Camp Liberty, wat woordkeuze!

“Een gevangenis binnen een democratisch systeem is een plaats van gerechtigheid. Maar kamp

Liberty is geen plaats van rechtvaardigheid, het is een plaats van schending van de mensenrechten, een kamp dat werd ontworpen op een machiavelistische manier om de mens in zijn waardigheid te vernederen, om de wil van mensen te verminderen zodat ze hun hoofd laten hangen en gaan. En we zijn hier vandaag om niet ons hoofd te buigen en niet weg te gaan met geweld. We zullen hier altijd zijn om te getuigen en om zo de stem te zijn van het democratisch verzet in Liberty.” Betancourt pleitte voor steun aan Ashraf en Liberty, want die steun is steun aan de menselijke waardigheid. De wereld moet hierop reageren. “Wees hun stem, wees hun getuige, dat is hun beste bescherming.”

Perzische muziek

De vermaarde tarspeler dr. Hamid Taherzadeh en de percussionist, de heer Faramarz, zorgden voor een muzikale afsluiting. Hierna konden de gasten onder het genot van Iraanse gastvrijheid napraten met de sprekers over de bescherming van Liberty.

Dames en heren, Ladies and Gentlemen, Mijn naam is **Gerrit van der Meer**. En de Stichting Mensenrechten Vrienden heeft mij gevraagd om vanmiddag uw voorzitter te zijn. En ik voel me zeer vereerd met die vraag en doe dat met heel veel plezier. Ik begin onmiddellijk met u allemaal zeer harte-

lijk te bedanken voor uw komst.

A special welcome to our special guest today Mrs. Ingrid Betancourt who we are honoured to find prepared to speak to us later in this meeting. I will come back to you at that point in this meeting. Maar u ook hartelijk bedankt voor uw komst. Uw steun aan het Iraanse volk is van onschatbare waarde en het is onmisbaar. Vooral nu, want de situatie in Iran is aan het veranderen. Daarover zou ik een half uur met u kunnen praten maar niemand van u zit daarop te wachten, dus dat ga ik niet doen. Maar de situatie in Iran is echt aan het veranderen. Je kunt ook zeggen het Iraanse regime verkeerd in crisis. En wij vinden dat goed nieuws, hebben we een keer een goede crisis. Verandering is op tilt. En dat kan niet anders zijn dan verandering in de richting van democratie en vrijheid en daar wil ik het bij laten. Ook uw steun voor Ashraf en Camp Liberty, voor de mensen daar. En voor het streven om de omstandigheden, met name in Camp Liberty drastisch te verbeteren is onmisbaar. We gaan daar vanmiddag op vele manieren op in. We beginnen straks met een filmpje speciaal voor deze bijeenkomst gemaakt en dus in het Nederlands over Camp Liberty. Ik ga daar niets meer over zeggen, want het filmpje spreekt volledig voor zich. En meteen wordt het ook duidelijk, waarom uw steun zo hard nodig is.

Ingrid Betancourt

Ingrid Betancourt is een Colombiaanse politica, voormalig senator en anti-corruptie acti-viste. Betancourt werd 23 februari 2002 ontvoerd door leden van de guerrillabeweging FARC en zes en een half jaar later, op 2 juli 2008, bevrijd door de Colombiaanse veiligheidsdienst. Haar ontvoering kreeg wereldwijd de aandacht, met name in Frankrijk, omdat ze tevens de Franse nationaliteit bezat.

Ze heeft meerdere internationale onderscheidingen ontvangen, zoals de Légion d'honneur. In maart 2004 reikte prinses Máxima de Geuzenpenning aan Betancourt uit.

Haar moeder nam deze voor haar in ontvangst. In 2008 ontving ze de Prins van Asturias Concordia onderscheiding. Na haar vrijlating werd ze geportretteerd door enkele van haar medegevangenen gekenschetst als ‘controlerend en manipulatief’; anderen omschreven haar als iemand met een zorgzaam en moedig karakter. Een van hen (Luis Eladio Perez) beweert dat Betancourt zijn leven redde.

Ingrid Betancourt

Dank u wel. Bedankt voor die ongelooflijke mooie woorden. Die ik natuurlijk niet verdien, want ik ben degene die vereerd is om hier samen met u aanwezig te zijn. Ik ben niet alleen vereerd, maar ook erg geroerd. Zeer bewogen omdat het aangrijpend is om naar u te luisteren. Het brengt ons tot de kern van ons samenzijn hier. Terwijl ik luisterde naar de muziek van Kamyar bij de film die we net samen bekeken dacht ik: wow, deze man kan in Camp Liberty tenminste zijn muziek maken. Weet u dat er in Iran geen muziek afgespeeld mag worden? Ik hoorde van een vriend daar die vertelde dat ze geen cd van Mozart konden hebben want dan zouden ze de gevangenis in gaan. Daar gaat het over, hier te zijn en Ashraf te steunen. Het is meer dan steun voor Ashraf, het is ook steun voor onszelf, voor ons mens zijn. We mogen

van het leven respect voor onze menselijkheid verwachten, daar vechten we voor.

Waarschijnlijk is u hetzelfde overkomen als ik. Toen ik voor het eerst hoorde over de benarde situatie van de mensen van Ashraf was mijn eerste reactie om gewoon via internet meer uit te vinden over die geweldige mensen, door wie ik zo getroffen was. Toen ik eenmaal op het web aan het surfen was, ontdekte ik buitengewone dingen. Dat was voor mij zeer verrassend. Zoals u weet zat ik zeven jaar in de jungle van Colombia, in handen van een communistische guerrilla groepering. En ik weet nog, dat toen ik op het web las dat deze jongens communist waren, ik dacht: oh mijn god. Daar wil ik niet bij horen, toch? Maar toen begon ik steeds meer te lezen. En toen dacht ik: dit hier is pure manipulatie. Ze zeiden vooral dat het terroristen waren. En misschien heb ik mijn eigen politieke items, maar ik weet wel wat een terrorist is. Nou, daar moest ik een beetje om lachen, want als je aan politiek doet in een land als het mijne ben je ook onderwerp van dat soort valse informatie en ik moest denken aan de dingen die over mij gezegd zijn.

En als dit een sekte is, hoe noemen we dan de leiders van het huidige Iran? Wat is Khomeini, wat is de vijand? Soms is de beste manier om mensen te kunnen plaatsen, te begrijpen waar ze voor vechten. Ik denk dat de mensen die tegen dit regime ingaan niet de enige helden zijn. We moeten niet alleen denken aan de mensen van Ashraf, voor wie wij strijden, maar ook aan hetgeen de mensen van Ashraf betekenen voor de mensen in Iran. Want uiteindelijk gaat het daar ook over.

Wij vechten voor de vrijheidsstrijders. Wij vechten

voor de jongens die we zouden willen zijn. We zouden graag in Ashraf willen zijn, we zouden graag de wereld vertellen dat we daar zijn om voor de goede zaak te vechten. En ik voel me intens verbonden met deze beweging, met de mensen van Ashraf. Want uiteraard worden ze gegijzeld, net als ik destijds. Het verschil is misschien dat ze gevangen worden gehouden door de overheid, door twee regeringen die een vertegenwoordiging in de VN hebben. In mijn geval had ik misschien het geluk om ontvoerd te worden door personen die je

kunt aanwijzen. Dus streed men voor mij op straat, in Europa, vooral in Frankrijk, België, Italië, overal, zelfs in de Verenigde Staten en Canada. De mensen wilden gewoon dat alle gijzelaars in Colombia vrij kwamen. Ik weet wat het betekent als de buitenwereld voor je strijdt. Want dat houdt je overeind als je monsters voor je hebt die je vernederen, die je al je rechten ontnemen. Zelfs het zelfrespect dat je denkt te hebben. Om over de rest nog maar te zwijgen. En dan standvastig te blijven. En te zeggen: ik weet dat ik ga sterven, maar ik blijf

overeind. Staande blijven in de wetenschap dat er mensen zijn die op je wachten, je volgen, voor je vechten.

En dat doen we voor de mensen van Ashraf, we vechten voor hen. We strijden voor hun rechten omdat zij tot de menselijke familie behoren. We doen dat omdat we weten dat de mens zo kwetsbaar is. U merkt dat ik met hart en ziel aan deze zaak ben toegewijd. Ik moet ook bekennen dat mijn inzet niet alleen komt door de emotionele band met mensen die lijden, er spelen ook andere zaken. Dat zijn dingen die ik bespreek met mijn kinderen en met mijn familie en vrienden en die ik ook met u wil delen. Ik denk dat we op onze hoede moeten zijn.

Deze beweging toont ons een ander gezicht van de islam. Door het fundamentalisme is de islam een probleem voor ons allemaal geworden. We weten niet of we op straat door een vent besprongen zullen worden om met een mes gestoken te worden. De realiteit is dat dit soort dingen gebeurt. Dit fundamentalistische regime steunt natuurlijk zulke daden. Het steunt ook iets anders, iets dat zich over de hele wereld verspreidt. Ik heb het nu niet alleen over terrorisme, waaraan we duidelijk

denken. Wij vechten tegen terroristen, die in een regime zitten, een totalitair, terroristisch regime. Dit terroristische regime heeft iets beangstigends gedaan, het houdt de mensheid gevangen. De helft van de mensheid in Iran wordt niet als menselijk wezen beschouwd, ze zijn bezit, ze zijn wezens zonder civiele rechten, zonder de mogelijkheid deel te nemen aan het sociale leven.

Ik heb het over vrouwen, dat is een zeer ernstige zaak. Ik denk dat er nu met de selectieve abortussen in China, India, Pakistan zo'n 90 miljoen meisjesbaby's op de wereld zijn. Soms heb ik het gevoel dat er voor vrouwen geen plaats meer is op de wereld. Ik heb het niet alleen over wat er in verschillende culturen plaatsvindt. Ik herinner me bijvoorbeeld dat ik gechoqueerd vernam dat volgens een professor van Harvard vrouwenhersen niet geschikt zijn voor wiskunde. Dit vertelt ons dat er iets mis gaat. Het is fundamenteel mis in onze samenleving, als we weten dat er in de VS drie meisjes tien jaar lang ontvoerd waren door een gek die hen veranderde in seksobjecten. Ik vertel dit omdat we hiermee bij een belangrijk punt zijn aangeland wat mij bij deze beweging zo aanspreekt. Stel je voor wat het is om dit verschrikkelijke regime, het Iraanse regime, dat van de islam een bizarre, fanatieke religie heeft gemaakt, het hoofd te bieden. Zo is de islam natuurlijk niet, maar dat maken zij ervan. En daar is dan ineens deze verzetsbeweging, die zo verstandig is en zo diep spiritueel toegewijd om een vrouw als leider aan te stellen. Ik bedoel, dat moet ons toch raken, dat een vrouw de leider is van dit verzet tegen die monsters. We moeten trots zijn om hier vandaag te bijeen te zijn.

Dit is ook een heel speciaal moment. Er bestaat een uitdrukking: wanneer de draak gaat sterven

beweegt hij zijn staart en dan wordt hij heel gevaarlijk. We zijn getuige van dat moment. Waarom? Er zijn vele factoren. Iran gaat door een zeer diepe economische crisis. Deze crisis is uiteraard gerelateerd aan het olie-embargo, maar ook aan het rampzalige economische beleid, dat in het land gevoerd wordt. Dat is een ramp, omdat een land niet goed kan functioneren als de halve bevolking overal van wordt uitgesloten. Stel je voor dat er hier in Nederland geen vrouwen waren. Wij zouden dan toch niet zijn wie we nu zijn. Als we elkaars levenspartner niet konden zien. Ik heb het niet alleen over de situatie van de vrouwen, want ik wil hier niet te feministisch doen. Mijn feminisme komt voort uit de absolute overtuiging dat als mannen hun vrouw niet als hun partner zien, ze haar gewoon een mes in het hart steken. Omdat ze geïsoleerd zijn en narcistisch geworden, want als je niet van je vrouw, moeder of zuster kunt houden, van wie hou je dan? Je houdt van jezelf, dat is het, en je vergeet de rest van de wereld.

Zo is het regime dat ze hebben geconstrueerd. Dit regime verkeert in een crisis, in een spirituele crisis, maar ook in een economische crisis. Maar die economische crisis hangt samen met een probleem dat zij zelf hebben gecreëerd, de atoombom. Dat is het probleem, ze weten niet wat ze daarmee aanmoeten. Natuurlijk worden ze over de hele wereld geboycot omdat de mensen op hun hoede zijn. De relatie met de rest van de wereld is moeilijk. Zo worden hun mogelijkheden om zich over deze planeet te bewegen steeds kleiner. Het derde item is Syrië, Syrië was de bondgenoot die ervoor zorgde dat dit monster lucht kreeg. Plotseling heeft Syrië ook problemen. Dus we hebben nu een situatie waarin we zien dat de draak op instorten staat. Maar ik neem aan dat u het nieuws volgt. U heeft

natuurlijk gemerkt dat de verkiezingen al iedere schijn van democratie hebben verloren. Het is een land dat wil doen alsof ze democratische verkiezingen hebben, maar ze hebben iedereen uitgesloten. Er waren 300 kandidaten en nu zijn er nog 8 over. En die 8 zijn degenen die Khamenei heeft overgelaten. Dat betekent dat de verkiezing een parodie is. Het is een parodie op de verkiezingen hier in ons land, waar we weten wat democratie is, maar ook een parodie jegens het Iraanse volk, dat zich beledigd voelt. Dat voelt dat dit een beetje te ver gaat. Het probleem is dat ze te ver zijn gegaan. Ze zullen nog verder gaan, omdat dat nodig is om de macht te handhaven. De enige manier die ze kennen om hun macht te handhaven is door repressie. Zo werkt iedere dictatuur over de hele wereld en door de hele geschiedenis. Wanneer ze uit balans raken veroorzaken ze steeds meer repressie, zodat de mensen er niet eens aan denken om iets anders te proberen. Dus, de repressie in Iran zal de komende tijd verschrikkelijk worden. Mensen zullen meer dan ooit lijden.

In de afgelopen twintig jaar heeft dit regime 120.000 Iraniërs vermoord, die de misdaad hebben begaan om anders te denken dan zij. Wat gaat er gebeuren, ze vermoorden kinderen. Ze doden moeders, zwangere vrouwen en ze vermoorden oude mensen, jonge mensen, gewonde mensen. Natuurlijk zullen ze op Ashraf afkomen. Zij zullen op Ashraf afkomen omdat ze ergens een overwinning nodig hebben. Als alles om hen heen instort, moeten ze een manier vinden om te zeggen, kijk uit, we zijn sterk, we zijn nog steeds sterk, kijk wat we hebben gedaan met de jongens van Ashraf.

Dus onze strijd is cruciaal. We zijn in gevecht. We voeren oorlog, een oorlog voor onze principes, een oorlog voor de liefde. Daarom zijn we hier. We

hebben niet de macht die zij hebben. Ze hebben alles geprobeerd wat ze kunnen om de stem van de mensen van Ashraf het zwijgen op te leggen. Ze hebben mensen betaald, anderen hebben ze vermoord, en ze zullen alles doen wat nodig is. Maar ze kunnen ons niets maken. Ze kunnen ons niet raken, want wij zijn hier in een land waar we kunnen doen, denken en zeggen wat we willen, en steunen wie we willen. En vanwege die vrijheid hebben we ook de plicht hier samen met hen te zijn. Dat is waarschijnlijk het beste wat we ook aan onze kinderen kunnen geven. Het voorbeeld van echte betrokkenheid. Op een moment dat andere mensen in deze wereld een uitweg proberen te vinden. Dat kunnen we aan onze kinderen geven, belang te hechten aan vrijheid, gerechtigheid en liefde.

Dus, zoals mijn vriend al zei, dank ik u allen voor wat u gedaan hebt. Omdat de manier waarop u Ashraf hebt gesteund veel dingen mogelijk heeft gemaakt. Het kost veel tijd en moeite om ervoor te zorgen dat de mensen deze kwestie begrijpen.

Het is niet gemakkelijk geweest. Maar door jullie is het ons gelukt. We zijn erin geslaagd om mensen bij deze zaak te betrekken die voor mij een lichtpuntje in deze wereld zijn. Elie Wiesel is een sterke persoonlijkheid die voor mijn vrijheid heeft gepleit. Hij begrijpt deze zaak, hij is een van ons. Patrick Kennedy hoort er ook al de hele tijd bij. Door hun invloed zijn er verande-

ringen teweeg gebracht. In de Verenigde Staten is deze beweging nu geschrapt van de lijst van terreurorganisaties. Dat is een belangrijke verschuiving, zo belangrijk dat het ministerie van Buitenlandse Zaken van de Verenigde Staten een paar maanden geleden zei dat ze gingen onderzoeken wat er in Ashraf gebeurt.

Voor het eerst in jaren dachten ze dat het Iraanse regime betrokken was bij de gebeurtenissen in Ashraf. Dat is een belangrijke prestatie. Dit is het resultaat van uw inzet. Ik zou u dus een voorstel willen doen, wat ik eigenlijk aan de hele wereld zou willen doen. Ik vind dat we met deze vergadering van vandaag moeten doorgaan, natuurlijk niet alleen met onze liefde, tijd en inzet, maar ook door het overhalen van één andere persoon, die net zo toegewijd is als degenen die hier zijn. Nog een, ieder van ons nog een. Het zal wat tijd kosten om de mensen te overtuigen en hen te interesseren voor deze zaak. Maar we hebben veel sterke argumenten en ik geloof dat we dat moeten doen. Dus, nogmaals bedankt.

Toespraak van tarspeler
dr. H. Taherzadeh op
25 mei 2013 in Den Haag

Ik ben erg blij dat ik bij u ben. Ik hoop dat wij mooie momenten met elkaar doorbrengen. Ik ben zo gelukkig en zo geëerd om hier vandaag voor jullie en voor twee geweldige dames, twee heldinnen, op te treden. Het is zo moeilijk om na u [Ingrid Betancourt] te spreken.

De omvang van de mensenrechtenschendingen in Iran is veel meer dan 70 resoluties die door de Verenigde Naties en verschillende internationale humanitaire organisaties zijn aangenomen tegen het schenden van de mensenrechten in Iran . Het is zo verdrietig om te horen dat enkele dagen geleden een vrouw ter dood was veroordeeld. Eerst werd ze 90 keer geïd, ze kreeg 90 zweepslagen. En nadat ze bloedend voor de ogen van haar familie had gestaan, werd ze naar de galg geleid en werd ze opgehangen. Dit is de dagelijkse praktijk van dit moellah regime. Zij bedrijven deze gruwelen in de naam van religie, in de naam van God. Ik weet niet over wat voor God ze het hebben, want God is niets dan liefde en mededogen.

Helaas ben ik afkomstig uit dit land dat door deze moel-

lahs is bezet. Zij hebben geen wortels in onze geschiedenis, want ze keren zich tegen onze historische waarden en onze eeuwenoude tradities. Iran is in elk opzicht een rijk land, wat olie betreft, en wat cultuur en beschaving betreft. Iran is een schepper van beschaving. We hebben op z'n minst 2500 jaar bestuur, het modernste bestuur, in de loop van de geschiedenis gehad. We hebben vrouwen gehad die Iran bestuurden. En deze moellahs zijn hier gekomen om al deze zaken te niet te doen. En het is zo schandelijk voor al deze Europese landen en de Verenigde Staten dat ze al deze jaren dit regime gesteund hebben, waarbij ze hun ogen voor al deze gruwelen sloten. Waarom? Omdat ze gevestigde handelsbelangen hadden, omdat Iran een kolossale markt is.

Toen ik me in de geschiedenis van de strijd tegen fascisme in dit land verdiepte, zag ik veel mensen die hun leven hebben gegeven. Ik kan hun namen niet goed uitspreken: H a n n i e Schaft, Jan van Hoof,

... Mannen en vrouwen streden samen tegen het fascisme. En nu in Iran is het dezelfde geschiedenis. In deze grote strijd voor mensenrechten om onze cultuur en onze historische waarden te bewaren, hebt u een grote bijdrage geleverd door hoop te geven. Want hoop is de beste, de belangrijkste sleutel om gesloten deuren te openen. En laat mij jullie verzekeren dat al deze mensen in Ashraf en Liberty in staat waren om al deze

ontberingen en al deze moeilijkheden, de gruwelen die Elham kent en waarvan ze getuige was, te doorstaan. Want het was door de hoop die jullie gaven dat ze verder kijken, verder dan deze grenzen, heel de verhuizing en alle andere nog ergere zaken die de regering Maliki hen probeert op te leggen.

In Iran hebben jarenlang, eeuwenlang alle verschillende etnische en religieuze minderheden: Zoroasters, Christenen, Joden, Baha'is, Moslims, verschillende moslim-sekten, zoals Sjiieten en Soennieten, in harmonie en liefde en vrede zonder problemen naast elkaar geleefd. En toen kwam dit moellah regime dat een imperium van fundamentalisten wilde scheppen. Maar ik ben zo blij dat ze verslagen zijn. Ze zijn verslagen omdat er een groot verzet tegen deze fundamentalistische heerschappij was en het icoon van dit verzet is Ashraf. Zoals Ingrid zei, we hebben vrouwen in de voorhoede van dit verzet, gesymboliseerd door een persoon die Maryam Rajavi heet. Rajavi betekent hoop. Haar naam betekent hoop. Dus zij is Mirjam Hoop voor de Iraniërs. Ik ben zo dankbaar voor alles dat jullie gedurende jaren en jaren gedaan hebben in de moeilijkste tijd, de donkerste tijd van onze geschiedenis. Jullie hebben deze mensen niet in de steek gelaten, jullie hebben hen gesteund. Heel veel dank. In onze geschiedenis zullen we jullie nooit vergeten. Jullie zullen voor altijd voortleven in de harten, niet alleen van Iraniërs, maar van iedereen in de wereld die om mensenrechten en menselijke waardigheid geeft. Heel veel dank en een daverend applaus van mij voor iedereen van jullie.

Een beeldhouwwerk van een Perzische harpiste, 2200 jaar oud uit Achaemenid

Cyrus de Grote (585-529 voor Christus), de Perzische keizer, legde de Eerste Verklaring van de Mensenrechten vast op deze cilinder. Cyrus wordt meer bewonderd als bevrijder dan als overwinnaar van zijn enorme rijk wegens zijn respect voor de mensenrechten en de humane behandeling van degenen die hij regeerde. Hij wordt "gezalfd" in de Bijbel (Jes.45: 4) als bevrijder van Gods volk (Jes.45: 15) en de uitverkorene (Jes.48 :14-15). Professor Richard Frye van de Harvard Universiteit zei: "Waarlijk, het concept van één wereld, het samensmelten van volkeren en culturen in een eenheid was een van zijn belangrijkste erfenissen". De volgende tekst van deze oude cilinder is een weergave van de geest van zijn missie in het hedendaagse Nederlands:

Platform voor een toekomstig Iran

1. Naar onze mening is de stembus is het enige criterium voor legitimiteit. Daarom willen we een republiek gebaseerd op algemeen kiesrecht.

2. We willen een pluralistisch systeem, vrijheid voor groeperingen en van vergadering. Wij respecteren alle individuele vrijheden. We onderstrepen volledige vrijheid van meningsuiting, ook van de media en onvoorwaardelijke toegang tot het internet voor iedereen.

3. Wij ondersteunen en streven naar de afschaffing van de doodstraf.

4. We zijn toegewijd aan de scheiding van religie en Staat. Elke vorm van discriminatie van de aanhangers van een religie of gezindte wordt verboden.

5. Wij geloven in volledige gelijkheid voor vrouwen en mannen in politiek, sociaal en economisch opzicht. Wij willen ook evenredige deelname van vrouwen aan het politieke leiderschap. Elke vorm van discriminatie van vrouwen wordt afgeschaft. Zij zullen het recht hebben op vrije keuze van hun kleding. Ze zijn vrij om te trouwen en te scheiden, en vrij in de keuze van onderwijs en werkgelegenheid.

Eerste Verklaring van de Mensenrechten door Cyrus de Grote Deze proclamatie klinkt vandaag de dag net zo juist als in 538 voor Christus.

- Ik verklaar dat ik de tradities, gewoonten en religie van de volkeren van mijn rijk zal respecteren en dat ik nooit zal toestaan dat een van mijn gouverneurs neerziet op de inwoners van mijn naties of hen beledigt.
- Ik schaf hierbij de slavernij af; mijn gouverneurs hebben de opdracht om binnen hun bestuursdomein het uitwisselen van mannen en vrouwen als slaven te verbieden. Zo'n traditie moet wereldwijd worden uitgeroeid.
- Als iemand anderen onderdrukt, mocht dat gebeuren, dan zal ik zal zijn of haar rechten herstellen en de onderdrukkers bestraffen.
- Heden verklaar ik de vrijheid van godsdienst. Ieder is vrij om een religie te kiezen, in alle regio's te wonen en elke baan aan te nemen op voorwaarde dat nooit de rechten van een ander geschonden worden.

6. Wij geloven in de rechtsstaat en in justitie. We willen een modern rechtssysteem opzetten gebaseerd op de principes van vermoedelijke onschuld, het recht op verdediging, effectieve juridische bescherming en het recht te worden berecht voor een openbare rechtbank. We willen ook de totale onafhankelijkheid van de rechters. De sharia-wetgeving van de mullahs wordt afgeschaft.

7. We zijn toegewijd aan de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, en de internationale overeenkomsten en verdragen, waaronder het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, het Verdrag tegen foltering en het Verdrag inzake de uitbanning van alle vormen van discriminatie van vrouwen.

8. Wij erkennen privé-eigendom, particuliere investeringen en de markteconomie. Alle Iraanse mensen moeten gelijke kansen hebben op de arbeidsmarkt en in het bedrijfsleven. Wij beschermen en revitaliseren het milieu.

9. Ons buitenlands beleid zal gebaseerd zijn op vreedzame co-existent, internationale en regionale vrede en samenwerking, alsmede op respect voor de Verenigde Naties.

10. We willen een niet-nucleair Iran, vrij van massavernietigingswapens.

Laat de zon van de vrijheid opkomen. Voor de vrijheid zijn zij gevallen! Geef hun boodschap voorgoed een plek in onze geschiedenis, de boodschap van de mensen die niet berust hebben in het kwaad van Khomeini. Wat was de boodschap van de vele duizenden die hun leven gegeven hebben?

In één woord: vrijheid. Zij verlangden er vurig naar om vrijheid en democratie naar alle uithoeken van Iran te brengen. Zij wilden zielsgraag een einde maken aan de mullahs, aan onderdrukking en terreur en beginnen aan een nieuwe dageraad in ons thuisland. Wij zijn gebonden aan het hoge doel waar deze moedige strijders voor de vrijheid naar hebben gestreefd. Laat de dageraad van de vrijheid gloren in ons land.

We willen u graag bedanken voor uw steun en vriendelijkheid. Wij zijn dankbaar, omdat we met uw hulp niet alleen levens redden, maar ook hoop en moed geven aan het volk van Iran. Wij willen alles doen om met activiteiten voor mensenrechten het leven van mensen, dat aan een zijden draadje hangt, te redden. Zij zijn slachtoffer, maar staan ook symbool voor de moed en het verzet van het Iraanse volk en met hun verzet bieden ze hoop. Het is om die reden heel belangrijk dat u naast hen staat om deze onschuldige mensen te redden. Wij geloven dat u deel uitmaakt van onze familie en ook van onze geschiedenis en wij zijn trots op u.

Democratische Verandering voor Iran

Bescherming Voor Liberty The Hague 2013

